

Kad se probudio, pričini mu se da je spavao dugo, ali mu pogled na starinski sat reče da je svega dvadeset i trideset. Još malo je ležao u polusnu; zatim se odozdo iz dvorišta ponovo razleže pesma iz punih pluća:

Beše to kratka ljubav bez nade

Što prođe brzo k'o aprilski dan,

Al' od nežnih reči i misli o sreći

U srcu večno ostade san.

Nedotupavni šlager je, reklo bi se, još uvek bio popularan. Mogao se čuti svuda. Bio je nadživeo Pesmu mržnje. Od pesme se Džulija probudi, glasno proteže i ustade iz kreveta.

"Gladna sam", reče. "Da skuvam još kafe. Do đavola! Peć se ugasila, a voda se ohladila." Ona podiže malu peć i protrese je. "Nema nafte."

"Moći ćemo valjda da dobijemo od Čeringtona."

"Čudi me samo to što je bila puna. Proverila sam. Obućiću se", reče ona. "Kao da je zahladnelo."

Vinston takođe ustade i obuče se. Neumorni glas pevao je i dalje:

Kažu da vreme sve rane leči,

Kažu da se uvek zaboravi sve,

Al' mladost je prošla i starost već došla,

A ja još pamtim časove te.

Pripasujući kaiš, on ode do prozora. Sunce je već bilo zašlo iza kuće; više nije sijalo u dvorište. Kamene ploče dvorišta bile su mokre kao da su upravo oprane; imao je osećanje da je i nebo tek oprano, toliko je svetlo i sveže bilo plavetnilo između dimnjaka. Ona žena je neumorno koračala gore-dole, puneći usta štipaljka i prazneći ih, prekidajući i opet nastavljajući svoju pesmu, prikačinjući još pelena, i još, i još. Pitao se da li je ona pralja po zanatu, ili prosto rob dvadesetoro-tridesetoro unučadi. Džulija beše prišla i stala uz njega; zajedno se zagledaše, skoro začarani, u snažnu priliku ispod prozora. Dok je posmatrao tu ženu u njenom karakterističnom stavu, debelih ruku podignutih do konopca, s izbačenom zadnjicom, snažnom kao u kobile, prvi put mu pade na pamet da je ona lepa. Ranije mu nikad nije dolazila pomisao da bi žena pedesetih godina, raskupnjala do čudovišnih razmera od mnogih porođaja, zatim ogrubela, očvrsla od rada dok joj meso nije postalo grubo kao prezrela mrkva, može biti lepa. Ali ona je odista bila lepa; najzad, pomisli on, zašto i ne bi? Između čvrstog, bezobličnog tela, nalik na komadinu granita, s rapavom crvenom kožom, i tela devojke uz njega postojala je ista onakva veza kao i između ružinog ploda i rascvetale ruže. Zašto bi se plod smatrao lošijim od cveta?

"Lepa je", promrmlja on.

"Ima sigurno metar u kukovima", reče Džulija.

"Takav je njen stil lepote", reče Vinston.

Držao je Džuliju zagrljenu oko pasa; ruka mu je obuhvatala ceo njen gipki struk. Od kuka do kolena, njen bok je bio uz njegov. Iz njihovih tela nikad neće izići dete. To je bilo jedino što nikad neće moći da učine. Tajnu su mogli prenositi jedino rečima, iz jednog uma u drugi.

Žena u dvorištu nije imala uma; imala je samo snažne ruke, toplo srce i plodnu utrobu. Pitao se koliko je dece rodila. Mogla ih je lako imati i svih petnaest. Imala je svoj trenutak procvata - možda godinu dana rustične lepote - a onda se najednom raskrupnjala kao oplođena voćka, dobila crvenu i grubu kožu, i život joj se pretvorio u pranje, ribanje, kuvanje, metenje, brisanje, krpljenje, ribanje, pranje rublja, prvo za decu, zatim za unučiće, kroz trideset neprekidnih godina. I na kraju svega još je pevala. Mistično poštovanje koje je osećao prema njoj bilo je nekako pomešano s prizorom svetlog, jasnog neba, koje se iza dimnjaka